

η παρακμή και η πτώση της
θεαματικής – εμπορευματικής κοινωνίας

καταστασιακή διεθνής, τεύχος 10

Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΚΑΙ Η ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΘΕΑΜΑΤΙΚΗΣ – ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Τίτλος πρωτοτύπου: **Le déclin et la chute de
l'économie spectaculaire-marchande**

Συγγραφέας: **internationale_situationniste**

Πηγή εξωφύλλου: detroits-great-rebellion.com/Watts---1965

Πηγή: radioparasita.org - I.S. - Το ξεπέρασμα της τέχνης

Αρχική πηγή: Internationale Situationniste #10 , Μάρτιος 1966

η παρακμή και η πτώση της θεαματικής – εμπορευματικής κοινωνίας

‘Από τις 13 ως τις 16 Αυγούστου του 1965 ο μαύρος πληθυσμός του Λός Άντζελες ξεσηκώθηκε. Ένα έπεισόδιο ανάμεσα σε τροχονόμους και διαβάτες εξελίχθηκε σε αυθόρμητες συγκρούσεις δύο ημερών. Οι αυξανόμενες ένισχύσεις των δυνάμεων της τάξης δέν κατόρθωσαν να ξαναπάρουν τόν έλεγχο του δρόμου. Τήν τρίτη μέρα οι Μαύροι πήραν τά όπλα λεηλατώντας τά γύρω όπλοπωλεία κι έτσι μπόρεσαν να πυροβολήσουν ως καί τά έλικόπτερα της άστυνομίας. Χιλιάδες στρατιώτες κι άστυνομικοί – ή στρατιωτική δύναμη μιås μεραρχίας πεζικάριων μέ τήν ύποστήριξη άρμάτωνμάχης -χρειάστηκε τελικά νά ριχτούν στή μάχη γιά νά κυκλώσουν τήν εξέγερση μέσα στή συνοικία Γουάτς (Watts) καί τέλος να τήν ξανακερδίσουν έπειτα από πάμπολλες όδομαχίες πολλών ημερών.

Οι εξέγερμένοι έπιδόθηκαν στή γενικευμένη λεηλασία καί τόν έμπρησμό των καταστημάτων. Σύμφωνα μέ τις έπίσημες ανακοινώσεις υπήρξαν 32 νεκροί, από του οποίους 27 Μαύροι, πάνω από 800 τραυματίες καί 3000 συλλήψεις. Οι άντιδράσεις,άπ’ όπου κι αν προέρχονταν, άπόκτησαν εκείνη τή σαφήνεια πού μόνο τό έπαναστατικό γεγονός – όντας τό ίδιο μιá έμπρακτη άποσαφήνιση των υπαρχόντων προβλημάτων – έχει πάντοτε τό προνόμιο να προσδίνει στις διάφορες άποχρώσεις της σκέψης των αντιπάλων του.

Ό άρχηγός της άστυνομίας Γουίλλιαμ Πάρκερ άρνήθηκε κάθε μεσολάβηση πού του πρότειναν οι μεγάλες μαύρες οργανώσεις, δηλώνοντας πολύ σωστά ότι «αυτοί οι εξέγερμένοι δέν έχουν άρχηγούς».

Καί βέβαια άφου οι Μαύροι δέν είχαν πιά άρχηγούς είχε έρθει ή στιγμή της αλήθειας γιά κάθε στρατόπεδο.

Τί περίμενε άλλωστε αυτήν τή στιγμή ἕνας ἀπ' αὐτούς τούς ἄνεργους πιά ἀρχηγούς, ὁ Ρόυ Γουίλκινς, γενικός γραμματέας τῆς Ἑθνικῆς Ἐνωσης γιά τήν Προώθηση τοῦ Ἑγχρωμοῦ Πληθυσμοῦ; Δήλωνε ὅτι οἱ ἐξεγερμένοι «ἔπρεπε νά κατασταλοῦν μέ κάθε ἀναγκαία δύναμη».

Κι ὁ καρδινάλιος τοῦ Λός Αντζελες, Μάκ Ιντάιρ, πού διαμαρτυρόταν ἔντονα, δέν διαμαρτυρόταν γιά τή βιαιότητα τῆς καταστολῆς ὅπως θά περίμενε κανεῖς τώρα πού ἡ Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία ἐκσυγχρονίζει τήν εἰκόνα της. Ἀντίθετα διαμαρτυρόταν ἀναστατωμένος γιά «μιά προσχεδιασμένη ἐξέγερση ἐναντίον τῶν δικαιωμάτων τοῦ πλησίον, ἐναντίον τοῦ σεβασμοῦ τοῦ νόμου καί τῆς διατήρησης τῆς τάξης» καί καλοῦσε τούς καθολικούς ν' ἀντιταχτοῦν στή λεηλασία, σ' «αὐτές τίς χωρίς προφανή αἷτια βιαιότητες».

Ὅσοι πάλι κατάφεραν νά δοῦν τα «προφανῆ αἷτια» τῆς ὀργῆς τῶν Μαύρων τοῦ Λός Ἀντζελες – χωρίς ὅμως νά βλέπουν τό πραγματικό αἷτιο –, ὅλοι αὐτοί οἱ στοχαστές κι οἱ «υπεύθυνοι» τῆς παγκόσμιας Ἀριστερᾶς καί τῆς ἀνυπαρξίας της, θρήνησαν γιά τήν ἀνευθυνότητα, τήν ἀταξία, τή λεηλασία καί κυρίως τό γεγονός ὅτι πρωτοληλατήθηκαν τα καταστήματα οἰνόπνευματωδῶν καί ὅπλων· κι ἔκλαψαν γιά τίς 2000 καταμετρημένες ἐστίες πυρκαγιᾶς, μέ τίς ὁποῖες οἱ μπουρλοτιέρηδες τοῦ Γουάτς φώτισαν τή μάχη τους καί τή γιορτή τους.

Ποιός λοιπόν ὑπερασπίστηκε τούς ἐξεγερμένους τοῦ Λός Αντζελες ὅπως πραγματικά τό ἀξίζαν; Ἐμεῖς θά τό κάνουμε.

Ας ἀφήσουμε τούς οἰκονομολόγους νά κλαῖνε τά 27 ἑκατομμύρια χαμένα δολλάρια, τούς πολεοδόμους νά ὀδύρονται πάνω στίς στάχτες ἐνός ἀπό τά πιό ὥραϊα τους σουπερμάρκετς καί τόν Μάκ Ιντάιρ νά θρηνεῖ τό βοηθό σερίφη πού σκοτώθηκε. Ἀς ἀφήσουμε τούς κοινωνιολόγους νά τραβᾶν τά μαλλιά τους μέ τόν παραλογισμό καί τό μεθύσι πού ἐπικράτησε σ' αὐτήν τήν ἐξέγερση. Ὁ ρόλος ἐνός ἐπαναστατικοῦ ἔντυπου εἶναι ὄχι μόνο νά δώσει δίκιο στούς ἐξεγερμένους τοῦ Λός Αντζελες, ἀλλά καί νά συνεισφέρει στό νά τούς δώσει τούς λόγους τῆς ἐξέγερσής τους, νά ἐξηγήσει θεωρητικά τήν ἀλήθεια πού ἀναζητᾶ ἡ πράξη τους.

Στο Μήνυμα προς τούς επαναστάτες της 'Αλγερίας καί όλων τῶν χωρῶν – πού δημοσιεύθηκε στο 'Αλγέρι τόν 'Ιούλιο τοῦ 1965 μετά το πραξικόπημα τοῦ Μπουμεντιέν κι ἐξέθετε στούς ἀλγερινούς καί στούς επαναστάτες ὅλου τοῦ κόσμου τήν κατάσταση στήν Ἀλγερία καί στόν ὑπόλοιπο κόσμο ὡς σύνολο, - οἱ καταστασιακοί ἀναφέρθηκαν ἀνάμεσα στα παραδείγματά τους καί στό κίνημα τῶν ἀμερικάνων Μαύρων πού «ἂν καταφέρει νά ἐκδηλωθεῖ μέ συνέπεια» θά ξεσκεπάσει τίς ἀντιφάσεις τοῦ πιό προηγμένου καπιταλισμοῦ.

Πέντε βδομάδες ἀργότερα αὐτή ἡ συνέπεια ἐκδηλώθηκε στούς δρόμους.

Ἡ θεωρητική κριτική τῶν πιό μοντέρνων ἐκδηλώσεων τῆς σύγχρονης κοινωνίας καί ἡ ἔμπρακτη κριτική αὐτῆς τῆς κοινωνίας ὑπάρχουν κιόλας. Ἐξακολουθοῦν νά'ναι διαχωρισμένες, ἀλλά εἶναι σίγουρο πώς ἔχουν προχωρήσει πρὸς τίς ἴδιες πραγματικότητες καί μιλοῦν γιά τό ἴδιο πράγμα.

Αὐτές οἱ δύο κριτικές ἐξηγοῦνται ἀμοιβαῖα καί δέ μπορούμε νά ἐξηγήσουμε τή μιά χωρίς νά ἐξηγήσουμε τήν ἄλλη.

Ἡ θεωρία τῆς ἐπιβίωσης καί τοῦ θεάματος διαφωτίζεται κι ἐπαληθεύεται ἀπ' αὐτές τίς πράξεις πού ἡ ἀμερικάνικη ψεύτικη συνείδηση δέ μπορεῖ νά ἐξηγήσει. Καί κάποια μέρα θά φωτίσει μέ τή σειρά της αὐτές τίς πράξεις.

Μέχρι σήμερα οἱ διαδηλώσεις τῶν Μαύρων γιά τά «δικαιώματα τοῦ πολίτη» εἶχαν συγκρατηθεῖ ἀπό τούς ἀρχηγούς τους σε μιά νομιμότητα, πού ἀνεχόταν τίς χειρότερες βιαιότητες τῶν δυνάμεων τῆς τάξης καί τῶν ρατσιστῶν (ὅπως γιά παράδειγμα τόν περασμένο Μάρτιο στήν 'Αλαμπάμα κατά τή διάρκεια τῆς πορείας στο Μοντγκόμερυ).

'Ακόμα καί μετά ἀπ' αὐτό τό σκάνδαλο, μιά διακριτική συνεννόηση τῆς ὁμοσπονδιακῆς κυβέρνησης, τοῦ κυβερνήτη Γουάλλας μέ τόν πάστορα Κίνγκ, εἶχε ὁδηγήσει τούς διαδηλωτές τῆς Σέλαμα, στις 10 Μαρτίου, νά ὑποχωρήσουν μπροστά στήν πρώτη πρόσκληση τῶν 'Αρχῶν νά διαλυθοῦν, μέ ἀποτέλεσμα νά καταλήξουν περήφανα στίς προσευχές!

Ἡ σύγκρουση πού περίμενε τότε τό πλῆθος δέν ἦταν παρά τό θέαμα μιᾶς πραγματοποιήσιμης σύγκρουσης.

Τήν ἴδια στιγμή ἡ μή βία εἶχε φτάσει τό γελοῖο ὄριο τοῦ θάρρους της: νά ἐκτίθεται στά χτυπήματα τοῦ ἐχθροῦ καί ν' ἀνυψώνεις ἔπειτα τό ἠθικό σου μεγαλεῖο, ὥστε νά τοῦ στερήσεις τήν ἀναγκαιότητα νά ξαναχρησιμοποιήσει τή δύναμή του.

Ἄλλά το βασικό δεδομένο εἶναι ὅτι τό κίνημα γιά τά δικαιώματα τοῦ πολίτη, χρησιμοποιώντας νόμιμα μέσα, δέν μποροῦσε νά θέσει παρά νόμιμα προβλήματα. Εἶναι λογικό νά ἐπικαλεῖσαι νόμιμα τό νόμο.

Τό ἀνορθολογικό εἶναι νά ζητιανεύεις νόμιμα μπροστά στήν προφανή παρανομία, λές κι αὐτή ἡ παρανομία δέν εἶναι παρά ἓνας παραλογισμός που θά διαλυθεῖ μόλις τόν δείξεις μέ τὸ δάχτυλο.

Εἶναι φανερό ὅτι ἡ αἰσχρά ὁρατή ἐπιφανειακή παρανομία, πού ἀκόμα ἀσκεῖται σέ βάρος τῶν Μαύρων σε πολλές πολιτεῖς τῶν Η.Π.Α., ἔχει τίς ρίζες της σε μιά οἰκονομικοκοινωνική ἀντίφαση πού δέν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητας τῶν σημερινῶν νόμων.

Εἶναι ἐπίσης φανερό ὅτι κανένας μελλοντικός δικαστικός, τυπικός νόμος δέ θά μπορέσει νά τη θίξει στό παραμικρό ἐνάντια στούς πύ θεμελιώδεις νόμους τῆς κοινωνίας στήν ὁποία οἱ ἀμερικάνοι Μαῦροι τολμοῦν τελικά νά διεκδικοῦν τό δικαίωμα τῆς ζωῆς.

Αὐτό πού στ' ἀλήθεια θέλουν οἱ ἀμερικάνοι Μαῦροι εἶναι ἡ ὁλοκληρωτική ἀνατροπή αὐτῆς τῆς κοινωνίας ἥ τίποτα, καί τό πρόβλημα τῆς ἀναγκαίας ἀνατροπῆς ξεπροβάλλει ἀπό μόνο του μόλις οἱ Μαῦροι καταλήγουν στά ἀνατρεπτικά μέσα. Ἄλλά ἡ χρησιμοποίηση τέτοιων μέσων ξεπροβάλλει στήν καθημερινή τους ζωή σάν κάτι τό τυχαῖο ἀλλά κι ἐντελῶς δικαιολογημένο ἀντικειμενικά.

Τό πρωταρχικό ζήτημα πού βάζει στούς Μαύρους ἡ καθημερινή τους ζωή δέν εἶναι ἡ κρίση τοῦ στάτους τῶν Μαύρων τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλά ἡ κρίση τοῦ στάτους τῆς ἴδιας τῆς Ἀμερικῆς.

Στήν ἐξέγερση τοῦ Γουάτς δέν εἶχαμε μιά φυλετική σύγκρουση: οἱ Μαῦροι δέν ἐπιτέθηκαν στούς Λευκοῦς πού βρέθηκαν στο δρόμο τους: χτύπησαν μόνον τοὺς λευκοὺς ἀστυνομικούς.

Αλλωστε ή μαύρη κοινότητα δέν άγκάλιασε ούτε τούς μαύρους καταστηματάρχες ούτε τούς μαύρους αυτοκινητιστές. Ο ίδιος ό Λούθερ Κίνγκ άναγκάστηκε να όμολογήσει ότι τά όρια τής ειδικότητάς του είχαν ξεπεραστεί, δηλώνοντας τόν Οκτώβριο στό Παρίσι ότι «δέν ήταν συγκρούσεις φυλετικές αλλά ταξικές».

Η έξέγερση στό Λός Αντζελες είναι μιά έξέγερση ένάντια στό έμπορεύμα, ένάντια στόν κόσμο τοῦ έμπορεύματος καί τοῦ εργαζόμενου καταναλωτή πού είναι ιεραρχικά ύποταγμένος στά μέτρα τοῦ έμπορεύματος.

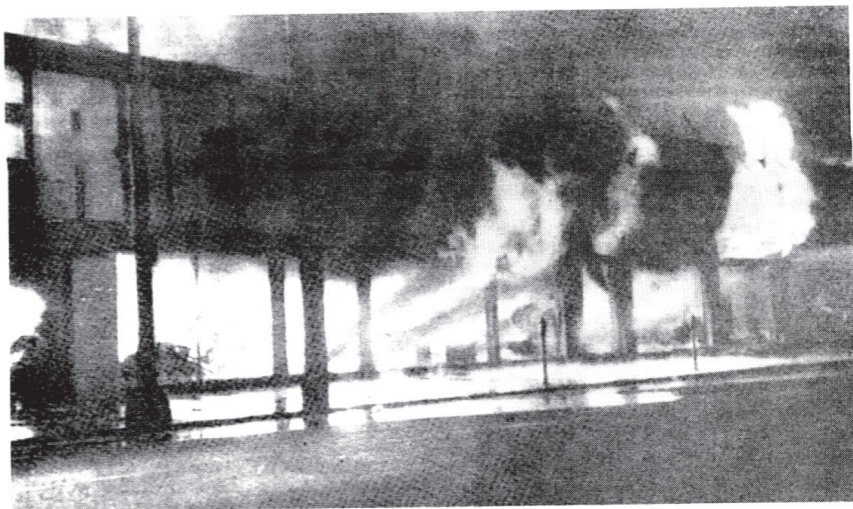
Οί Μαῦροι τοῦ Λός Αντζελες παίρνουν κατά λέξη τήν προπαγάνδα τοῦ σύγχρονου καπιταλισμοῦ, τή διαφήμιση τής άφθονίας, όπως καί οί συμμορίες τῶν νεαρῶν άλητῶν όλων τῶν άνεπτυγμένων χωρῶν αλλά πιό ριζικά, έφόσον μέ τούς Μαύρους αυτό γίνεται στην κλίμακα μιᾶς τάξης πού συνολικά δέν έχει μέλλον, μιᾶς μερίδας τοῦ προλεταριάτου πού δέν μπορεί νά πιστέψει σε σημαντικές εύκαιρίες για προαγωγή κι ένσωμάτωση.

Θέλουν εύθύς άμέσως όλα όσα τούς δείχνουν καί είναι διαθέσιμα μέ άφηρημένο τρόπο, έπειδή θέλουν να τά χρησιμοποιήσουν.

Γι' αυτό καί άρκοῦνται στην άνταλλακτική άξία, τήν εμπορευματική πραγματικότητα πού έχει επιλέξει τά πάντα καί είναι τό καλούπι, τό κίνητρο καί ό τελικός σκοπός.

Κλέβοντας καί χαρίζοντας ξαναβρίσκουν μιά χρήση πού διαψεύδει αὐτομάτως τόν καταπιεστικό όρθολογισμό τοῦ έμπορεύματος καί ξεσκεπάζει τίς σχέσεις του καί τήν ίδια του τήν κατασκευή ως αὐθαίρετες καί μή άναγκαίες.

Η λεηλασία τής συνοικίας τοῦ Γουάτς εκδήλωνε τήν πιό συνοπτική πραγμάτωση τοῦ νόθου συνθήματος «Στόν καθένα σύμφωνα μέ τίς ψεύτικες άνάγκες του», τίς άνάγκες πού καθορίζει καί παράγει αυτό τό οικονομικό σύστημα πού άπορρίπτει ή λεηλασία.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΠΟΛΕΟΔΟΜΙΑΣ (Σουπερμάρκετ στο Λός Αντζελες, Αύγουστος 1965)

Η 'Αμερική έσκυψε μονομιᾶς πάνω σ' αὐτήν τήν καινούργια πληγή. Έδῶ καί πολλούς μήνες κοινωνιολόγοι, πολιτικοί, ψυχολόγοι, οικονομολόγοι καί κάθε λογῆς ειδικοί μετροῦν τὸ βάθος της (...) Δέν εἶναι «συνοικία» με τήν καθαυτὴ έννοια τοῦ ὅρου ἀλλὰ μιὰ ἀπελπιστικά ἀπέραντη καίμονότονη πεδιάδα(...), «ἡ 'Αμερική τοῦ ενός ὁρόφου» σ' ὅλη της τήν ἔκταση, ὅ,τι χειρότερο μπορεῖ να συναντήσεται κανεῖς στό ἀμερικάνικο τοπίο μέ τὰ σπίτιαμέ τήν ἐπίπεδη στέγη, τις μπουτίκ πού πουλᾶν ὅλες τὰ ἴδια, τα «χάμπουργκερ» τοῦ δρόμου, τα βενζινάδικα, ὅλα βουλιαγμένα στή φτώχια καί στή βρώμα (...). Κι ἐνῶ ἡ κυκλοφορία τῶν αὐτοκινήτων εἶναι ἀραιότερη ἀπό παντοῦ, ἡ κυκλοφορία τῶν πεζῶν εἶναι ἐξίσου χαμηλή.... τόσο διασκορπισμένα μοιάζουν τα σπίτια κι οἱ ἀποστάσεις τρομακτικές (...). Τὸ πέρασμα τῶν Λευκῶν τραβάει ὅλα τὰ βλέμματα, βλέμματα στά ὁποῖα διαβάξεις ἂν ὄχι τὸ μῖσος ὁπωσδήποτε τὸ σαρκασμό. «Πάλι αὐτοί οἱ ἐρευνητές καί κοινωνιολόγοι πού ἔρχονται να ψάξουν ἐξηγήσεις ἀντὶ νὰ μᾶς δώσουν δουλειά», ἀκοῦς να λένε συχνά. Ὅσο γιά τα σπίτια, μπορεῖ να βελτιωθοῦν ὕλικά ἀλλὰ δέν ξέρουμε πῶς θά μπορέσουν να ἐμποδίσουν τη μαζικὴ φυγὴ τῶν Λευκῶν ἀπὸ τὴ συνοικία μόλις ἀρχίσουν να ἐγκαθίστανται οἱ Μαῦροι. Ἐτσι οἱ Μαῦροι θά ἐξακολουθοῦν νὰ νοιώθουν ἐγκαταλειμένοι καί ἰδιαίτερα σέ μιὰ τόσο ἀχανή πόλη ὅπως τὸ Λός Αντζελες, μιὰ πόλη χωρίς κέντρο, χωρίς ἀνθρώπους στο δρόμο γιά ν' ἀνακατευτεῖς μαζί τους, μιὰ πόλη ὅπου οἱ Λευκοὶ βλέπουν τοὺς ὁμοίους τους μόνο μέσ' ἀπὸ τὰ τζάμια τῶν αὐτοκινήτων τους (...). Ὅταν ὁ πᾶστορας Μάρτιν Λούθερ Κίγκκ μιλοῦσε στο Γουάτς λίγες μέρες ἀργότερα, καλώντας τοὺς ἐγχρωμους ἀδερφούς του να «δώσουν τὰ χέρια», κάποιος μέσ' ἀπ' τὸ πλῆθος φώναξε: «Για νὰ βάλουμε φωτιές ...». Εἶναι ἐλπιδοφόρο νὰ βλέπεις λίγο πιο πέρα ἀπὸ τὸ Γουάτς τις συνοικίες τῆς «μέσης τάξης», ὅπου οἱ Μαῦροι τῆς νέας ἀστικής τάξης κόβουν το γκαζόν τους μπροστά στ' ἄνετα σπίτια τους.

Μισέλ Τατό, *Le Monde* 3/11/65.

Ωστόσο, οι άμερικόανοι Μαῦροι παίρνουν αὐτήν τήν ἀφθονία κατά λέξη, τήν ἀγγίζουσιν ἄμεσα καί δέν τήν κυνηγοῦν ἀόριστα στόν ἀγώνα δρόμου πού ἐπιβάλλει ἡ ἀλλοτριωμένη ἐργασία καί ἡ ἀδιάκοπη αὐξηση τῶν πολυποίκιλων κοινωνικῶν ἀναγκῶν.

Γι' αὐτό καί οἱ ἀληθινές ἀνθρώπινες ἀνάγκες ἐκδηλώνονται κιόλας μέσα στή γιορτή, στό παιχνίδι, στο καταστροφικό πότλατς.

Παίζοντας με μια ταμειακή μηχανή.

‘Ο άνθρωπος, πού καταστρέφει έμπορεύματα, φανερώνει τήν άνωτερότητα του ανθρώπου πάνω στά έμπορεύματα.

Δέν θά μένει πιά σκλάβος των αυθαίρετων μορφών πού έπλασε ή εικόνα της ανάγκης του.

Μέσα στίς φλόγες του Γουάτς πραγματοποιήθηκε τό πέραςμα από τήν κατανάλωση στην ανάλωση. **Τά υπερψυγεία πού κλάπηκαν από ανθρώπους πού στο σπίτι τους δέν έχουν ρεύμα ή τους τό έχουν κόψει, είναι ή καλύτερη εικόνα του ψέμματος της άφθονίας πού έγινε αλήθεια μέσα στο παιχνίδι.**

Οί άνθρωποί μπορούν. ν’ ασκήσουν κριτική καί νά μετασχηματίσουν τήν έμπορευματική παραγωγή μόλις πάνσουν νά τήν αγοράζουν. Μόνον όταν τήν πληρώνουν μέ χρήμα – σαν σύμβολο πού φανερώνει μιά θέση μέσα στη έπιβίωση – μόνο τότε τή σέβονται σαν θαυμαστό φετίχ.

‘Η κοινωνία της άφθονίας βρίσκει τή φυσική άπάντησή της στη λεηλασία.

‘Η άφθονία της δέν είναι μέ κανένα τρόπο φυσική κι ανθρώπινη άφθονία· είναι άφθονία έμπορευμάτων. **Καί ή λεηλασία, γκρεμίζοντας προς στιγμήν τό έμπόρευμα ως έμπόρευμα, φανερώνει τό ultima ratio (ύστατο έπιχείρημα, σ.τ.μ.) του έμπορεύματος: τή δύναμη, τήν άστυνομία καί τ’ άλλα ειδικευμένα άποσπάσματα πού μέσα στο Κράτος κατέχουν τό μονοπώλιο της ένοπλης βίας.**

Τί είναι ό άστυνομικός; Είναι ό ένεργός υπηρέτης του έμπορεύματος, ό άνθρωπος πού έχει ολοκληρωτικά ύποταχτεί στο έμπόρευμα καί χάρη στη δράση του τό τάδε προϊόν της ανθρώπινης εργασίας παραμένει έμπόρευμα. ‘Η μαγική θέληση του έμπορεύματος είναι νά πληρώνεται καί όχι άπλοικά ένα ψυγείο ή ένα τουφέκι, δηλαδή ένα τυφλό, παθητικό κι άναίσθητο πράγμα πού ύποτάσσεται σ’ όποιοδήποτε τό χρησιμοποιει.

‘Απορρίπτοντας τήν ταπείνωση της έξάρτησης του ανθρώπου από τόν άστυνομικό, οί Μαϋροι άπορρίπτουν τήν ταπείνωση της έξάρτησης του ανθρώπου από τά έμπορεύματα.

Η χωρίς έμπορευματικό μέλλον νεολαία του Γουάτς διάλεξε μιά άλλη ποιότητα του παρόντος και ή αλήθεια αυτού του παρόντος υπήρξε αναμφισβήτητη σε τέτοιο σημείο ώστε συμπαρέσυρε όλον τόν πληθυσμό, τīs γυναίκες, τὰ παιδιά, μέχρι και τούς κοινωνιολόγους πού βρίσκονταν εκεί.

Μιά νεαρή μαύρη κοινωνιολόγος αυτής της συνοικίας, ή Μπόμπι Χόλλον, δήλωνε τόν Οκτώβριο στόν Herald Tribune:

«Παλιά οί άνθρωποι ντρέπονταν νά πουν πώς εἶναι ἀπ' τό Γουάτς, το 'λέγανε μέσ' ἀπ' τὰ δόντια τους. Τώρα τό λένε μέ περηφάνεια. 'Αγόρια πού πάντα φοροῦσαν πουκάμισα ἀνοιχτά ὡς τή μέση και θά σε λιάνιζαν στού πί και φί, ξανάρχονταν ἐδῶ κάθε πρωί στίς ἐπτά. Οργάνωναν τή διανομή τῶν τροφίμων. Φυσικά δέν πρέπει να ' χουμε αὐταπάτες, τὰ τρόφιμα τὰ εἶχαν κλέψει(...) 'Όλη αὐτή ή χριστιανική φλυαρία χρησιμοποιήθηκε ἐνάντια στούς Μαύρους χρόνια ὀλόκληρα. Αὐτοί οί άνθρωποι θά μπορούσαν να κλέβουν γιά δέκα χρόνια, χωρίς νά πάρουν πίσω οὔτε τὰ μισά ἀπό τὰ λεφτά πού τούς ἔχουν κλέψει σ' αὐτά τὰ μαγαζιά, τόσα χρόνια τώρα (...) 'Εγώ δέν εἶμαι παρά μιά μικρούλα μαύρη».

'Η Μπόμπι Χόλλον πού ἀποφάσισε να μήν πλύνει ποτέ τό αἷμα πού πότισε τὰ παπούτσια της μέσα στίς συμπλοκές, λέει ὅτι «τώρα ὅλος ὁ κόσμος κυττάζει τή συνοικία τοῦ Γουάτς».

Πώς οί άνθρωποι κάνουν τήν ἱστορία, ξεκινώντας ἀπό προϋπάρχουσες συνθήκες, ὥστε νά τούς ἀποτρέψεις να ἐπέμβουν σ' αὐτές;

Οἱ Μαύροι τοῦ Λόζ Άντζελες εἶναι οἱ πιό καλοπληρωμένοι στίς Η.Π.Α. ἀλλά και οἱ περισσότερο ἀποκομμένοι ἀπό τόν ὑπέρμετρο πλοῦτο που ὑπάρχει στήν Καλλιφόρνια.

Το Χόλλυγουντ, ὁ πόλος τοῦ παγκόσμιου θεάματος, βρίσκεται ἀκριβῶς δίπλα τους. **Τούς ὑπόσχονται** ὅτι, ἂν κάνουν ὑπομονή, θα φτάσουν τήν ἀμερικάνικη εὐμάρεια.

Μά ἐκεῖνοι βλέπουν πώς αὐτή ή εὐμάρεια δέν εἶναι μιά σταθερή σφαῖρα ἀλλά μιά σκάλα χωρίς τέλος.

Όσο ανεβαίνουν τόσο απομακρύνονται από την κορυφή, μιά και βρίσκονται σε μειονεκτική θέση από τό ξεκίνημα κιόλας, έπειδή είναι λιγότερο ειδικευμένοι (καί συνεπώς οί περισσότεροι μέσα στους άνεργους) καί τέλος γιατί ή ιεραρχία πού τούς συνθλίβει δέν είναι μόνον ή ιεραρχία τής αγοραστικής δύναμης, ένα καθαρό οικονομικό γεγονός: είναι μιά ούσιώδης κατωτερότητα, πού τούς επιβάλλουν σ' όλες τίς όψεις τής καθημερινής ζωής τά ήθη καί οί προκαταλήψεις μιās κοινωνίας στήν όποία κάθε ανθρώπινη δύναμη εύθυγραμμίζεται μέ τήν αγοραστική δύναμη.

Εφόσον ή αμερικάνικη κοινωνία μισεϊ καί θεωρεϊ έγκληματικό τόν ανθρώπινο πλοῦτο τών Μαύρων, ό χρηματικός πλοῦτος δέν μπορεί νά τούς κάνει άπόλυτα άποδεκτούς μέσα στήν αμερικάνικη άλλοτρίωση: ό άτομικός πλοῦτος θά κάνει το Μαῦρο τό πολύ-πολύ έναν πλούσιο νέγρο, γιατί οί Μαῦροι στο σύνολό τους πρέπει ν' αντιπροσωπεύουν τήν φτώχεια μιās κοινωνίας ιεραρχημένου πλούτου.

Όλοι οί παρατηρητές άκουσαν αὐτήν τήν κραυγή πού ζητοῦσε τήν παγκόσμια άναγνώρισή τοῦ νοήματος τοῦ ξεσηκωμοῦ: «Εἶναι ή επανάσταση τών Μαύρων καί θέλουμε να τό μάθει όλος ό κόσμος!» «Freedom now!, Έλευθερία τώρα!», αὐτό εἶναι τό σύνθημα όλων τών επαναστάσεων τής ιστορίας.

Όμως γιά πρώτη φορά ή κοινωνία όφείλει να θεσπίσει καινούργιους νόμους γιά νά κυριαρχήσει όχι τήν άθλιότητα, αλλά αντίθετα τήν ύλική άφθονία.

Γιά να κυριαρχήσει λοιπόν τήν άφθονία δέν άρκει νά μετασχηματίσει τή διανομή της, αλλά νά ξαναπροσδιορίσει όλες τίς έπιφανειακές καί βαθύτερες τάσεις της. Αὐτό εἶναι τό πρώτο βήμα μιās τεράστιας μάχης, ένός άγώνα μ' άπίστευτη σημασία.

Οί Μαῦροι δέν εἶναι άπομονωμένοι στόν άγώνα τους: μιά καινούργια προλεταριακή συνείδηση (ή συνείδηση ότι δέν διαφεντεύεις σε τίποτα τή δραστηριότητά σου, τή ζωή σου) άρχίζει ν' αναπτύσσεται στήν 'Αμερική, σε στρώματα πού άρνιούνται τό σύγχρονο καπιταλισμό καί πού έξαιτίας αὐτῆς τής άρνησης μοιάζουν στους Μαύρους.

Η πρώτη φάση του αγώνα των Μαύρων υπήρξε σημάδι μιᾶς ἀμφισβήτησης πού θεωρεῖται. Τό Δεκέμβριο τοῦ 1964 οἱ φοιτητές τοῦ Μπέρκλεϋ, μέ τήν πείρα πού ἀντλήσαν ἀπό τή συμμετοχή τους στό κίνημα γιά τά δικαιώματα τοῦ πολίτη, ἔκαναν μιᾶ ἀπεργία πού ἀμφισβητοῦσε τή λειτουργία αὐτοῦ τοῦ «Πολυπανεπιστήμιου» τῆς Καλιφόρνια καί μέσω αὐτοῦ ὀλόκληρη τήν ὀργάνωση τῆς ἀμερικάνικης κοινωνίας καί τόν παθητικό ρόλο στόν ὁποῖο τοὺς προορίζει.

Ἀμέσως ἀνακαλύπτουν ὅτι ἡ νεολαία ἐπιδίδεται σέ ὄργια μέ ποτά ἢ ναρκωτικά καί τήν κατηγοροῦν γιά διάλυση τῆς σεξουαλικῆς ἠθικῆς, ὅπως ἀκριβῶς κατηγοροῦσαν καί τοὺς Μαύρους. Μετά ἀπό ἐκείνη τήν πρώτη κινητοποίηση, ἡ ἴδια γενιά φοιτητῶν ἐφεῦρε μιᾶ πρώτη μορφή αγώνα ἐνάντια στό κυρίαρχο θέαμα, τό teach in, μιᾶ μορφή πού ξαναχρησιμοποιήθηκε στή Μεγάλη Βρεταννία στίς 20 Οκτωβρίου, στο Πανεπιστήμιο τοῦ Ἑδιμβούργου μέ ἀφορμή τήν κρίση τῆς Ροδεσίας.

Πρωτόγονη ἀσφαλῶς καί ὄχι καθαρή, αὕτη ἡ μορφή εἶναι ἡ στιγμή τῆς συζήτησης τῶν προβλημάτων πού ἀρνιέται νά κλειστεῖ σέ χρονικά ὅρια (ἀκαδημαϊκά) καί συνεπῶς, θέλει νά φτάσει μέχρι τό τέλος – πού φυσικά δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν πρακτική δραστηριότητα.

Τόν Οκτώβριο δεκάδες χιλιάδων διαδήλωναν στοὺς δρόμους τῆς Νέας Υόρκης καί τοῦ Μπέρκλεϋ ἐνάντια στόν πόλεμο τοῦ Βιετνάμ, ἐνώνοντας τίς φωνές τους μέ τίς φωνές τῶν ἐξεγερμένων τοῦ Γουάτς: «Ἐξω ἀπό τή συνοικία μας καί τό Βιετνάμ!». Οἱ Λευκοί πού ριζοσπαστικοποιοῦνται ξεπέρασαν τό περίφημο ὄριο τῆς νομιμότητας: δίνουν «μαθήματα» γιὰ νά μάθουν νά ἐξαπατοῦν τά Ἀναθεωρητικά Συμβούλια (Le Monde, 19/10/65), καί νε τά στρατιωτικά φυλλάδιά τους μπροστά στήν τηλεόραση.

Μέσα στήν κοινωνία τῆς ἀφθονίας ἐκφράζεται ἡ ἀπέχθεια γι' αὐτήν τήν ἀφθονία καί τήν τιμή της. Τό θέαμα ἀμυνρύνεται ἀπό τήν αὐτόνομη δραστηριότητα ἐνός προηγμένου στρώματος πού ἀρνεῖται τίς ἀξίες του. Το κλασικό προλεταριάτο, στο μέτρο ἀκριβῶς πού κατόρθωσαν προσωρινά νά τό ἐνσωματώσουν στό καπιταλιστικό σύστημα, δέν εἶχε ἐνσωματώσει τοὺς Μαύρους (μέχρι το 1959 πολλά συνδικάτα τοῦ Λός Ἀντζελες δέ δέχονταν Μαύρους).

Τώρα λοιπόν **οι Μαῦροι είναι ο πόλος ενοποίησης όλων όσων αρνούνται τη λογική αυτής της ένσωμάτωσης στον καπιταλισμό**, είναι ή αναγκαία συνθήκη κάθε υπόσχεσης για ένσωμάτωση.

’Αλλά ή ύλική εὐημερία δέ θά εἶναι ποτέ ἀρκετά ἀπολαυστική γιά νά ικανοποιήσει ὅσους ἀναζητοῦν αὐτό πού δέν ὑπάρχει στήν ἀγορά, αὐτό ἀκριβῶς πού ή ἀγορά ἐξολοθρεύει.

Τό ἐπίπεδο στο ὁποῖο ἔχει φτάσει ή τεχνολογία τῶν πιό προνομιούχων, γίνεται μιά ἀδικία πού μπορεῖ νά ἐκφραστεῖ πολύ πιό εὐκολα ἀπό τήν οὐσιώδη ἀδικία τῆς πραγματοποίησης.

’Η ἐξέγερση τοῦ Λός ’Αντζελες εἶναι ή πρώτη στήν ἱστορία πού ἀναζήτησε τά δίκαιά της στήν ἔλλειψη κλιματισμένου ἀέρα κατά τή διάρκεια ἐνός κύματος καύσωνος.

Οἱ Μαῦροι ἔχουν στήν ’Αμερική το δικό τους θέαμα, τόν Τύπο τους, τίς ἐπιθεωρήσεις τους καί τίς ἐγχρωμες βεντέτες τους.

’Αλλά το ἀναγνωρίζουν καί τό ἀπορρίπτουν σάν ἀπατηλό θέαμα, σαν ἔκφραση τῆς ταπείνωσής τους, γιατί βλέπουν πώς εἶναι μειοψηφικό, ἀπλό παράρτημα ἐνός γενικοῦ θεάματος.

’Αναγνωρίζουν ὅτι αὐτό τό θέαμα τῆς ἐπιθυμητῆς κατανάλωσης πού προορίζεται γι’ αὐτούς δέν εἶναι παρά μιά ἀποικία τοῦ θεάματος τῶν Λευκῶν. Ἔτσι βλέπουν πιό γρήγορα τό ψέμα ὁλόκληρου τοῦ οἰκονομικοπολιτιστικοῦ θεάματος.

Θέλοντας νά συμμετάσχουν πραγματικά κι εὐθύς ἀμέσως στήν ἀφθονία - πού ἀποτελεῖ ἐπίσημη ἀξία κάθε ἀμερικάνου—, ζητοῦν τήν ἰσότιμη πραγμάτωση τοῦ θεάματος καί τῆς καθημερινῆς ζωῆς στήν ’Αμερική, ζητοῦν νά δοκιμαστοῦν στήν πράξη οἱ μισοουράνιες-μισογήνιες ἀξίες αὐτοῦ τοῦ θεάματος.

Αλλά ή οὐσία αὐτοῦ τοῦ θεάματος εἶναι νά μὴν πραγματώνεται ἄμεσα ἢ ἰσότιμα οὔτε καί γιά τούς Λευκοῦς (οἱ Μαῦροι χρησιμεύουν ἀπλῶς σάν τέλεια θεαματική ἐγγύηση αὐτῆς τῆς διεγερτικῆς ἀνισότητος στο κυνηγητό τῆς ἀφθονίας).

Απαιτώντας να πάρουν κατά γράμμα τό καπιταλιστικό θέαμα, οί Μαῦροι ἀπορρίπτουν κιόλας τό ἴδιο τό θέαμα.

Τό θέαμα εἶναι ἓνα ναρκωτικό για σκλάβους.

Δέν πρέπει να τό παίρνουν κατά γράμμα ἀλλά νά τό ἀκολουθοῦν μέ μιά ἀπειροελάχιστη καθυστέρηση (χωρίς αὐτήν τήν καθυστέρηση ὁ φανακισμός ἔρχεται στήν ἐπιφάνεια).

Πράγματι σήμερα στίς Η.Π.Α. οί Λευκοί εἶναι οί σκλάβοι τοῦ ἐμπορεύματος καί οί Μαῦροι οί ἀρνητές του.

Οἱ Μαῦροι θέλουν περισσότερα ἀπό τούς Λευκοῦς: νά ποιά εἶναι ἡ καρδιά ἐνός προβλήματος πού θά παραμείνει ἄλυτο ἢ θά λυθεῖ μόνο μέ τη διάλυση αὐτῆς τῆς λευκῆς κοινωνίας.

Οἱ Λευκοί πού θέλουν να βγοῦν ἀπό τή δικιά τους σκλαβιά, ὀφείλουν πρῶτα πρῶτα νά ταχθοῦν μέ τό μέρος τῆς ἐξέγερσης τῶν Μαύρων, ἀντιμετωπίζοντάς την ὄχι ὡς φυλετική ἐκδήλωση ἀλλά ὡς καθολική ἄρνηση τοῦ ἐμπορεύματος καί τελικά τοῦ Κράτους.

Ἡ οἰκονομική καί ψυχολογική ἀπόσταση τῶν Μαύρων ἀπό τούς Λευκοῦς, τούς ἐπιτρέπει να δοῦν τί εἶναι ὁ λευκός καταναλωτής· καί ἡ δίκαια περιφρόνηση πού τρέφουν γιά τόν Λευκό γίνεται περιφρόνηση γιά κάθε παθητικό καταναλωτή.

Ὅσοι Λευκοί ἀπορρίπτουν αὐτόν τό ρόλο δέν ἔχουν ἐλπίδες παρά μόνον ἂν ἐνοποιοῦν ὅλο καί περισσότερο τόν ἀγῶνα τους μέ τόν ἀγῶνα τῶν Μαύρων, βρίσκοντας μόνοι τους καί ὑποστηρίζοντας μέχρι τά ἄκρα τους συνεκτικούς λόγους αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνα.

Αν μπροστά στην ριζοσπαστικοποίηση τοῦ ἀγῶνα ἡ συμμαχία τους διασπαστεῖ, μοιραία θ' ἀναπτυχθεῖ ἓνας μαῦρος ἐθνικισμός πού θά καταδίκασζε τήν κάθε πλευρά σε μιά σύγκρουση σύμφωνα μέ τά πιό παλιά μοντέλα τῆς κυρίαρχης κοινωνίας.

Ὅταν ἡ παραίτηση εἶναι ἀδύνατο να διαρκέσει, ἡ ἄλλη ὄψη τῆς σημερινῆς ἐναλλαγῆς εἶναι μιά σειρά ἀμοιβαίων ἐκκαθαρίσεων.

Οί προσπάθειες για δημιουργία ενός μαύρου έθνικισμού (φιλοαφρικάνικου ή πού ζητᾶ τήν ίδρυση χωριστοῦ κράτους) εἶναι ὄνειρα πού δέν μποροῦν ν' ἀνταποκριθοῦν στήν πραγματική καταπίεση.

Οἱ ἀμερικάνοι Μαῦροι δέν ἔχουν πατρίδα. Στήν Ἀμερική βρίσκονται στήν πατρίδα τους, ἄλλοτριωμένοι ὅσο κι οἱ ἄλλοι ἀμερικάνοι μέ τή διαφορά ὅτι αὐτοί ἔχουν ἐπίγνωση τῆς κατάστασής τους. Γι' αὐτό δέν εἶναι ὁ καθυστερημένος ἀλλά ὁ πιό προηγούμενος τομέας τῆς ἀμερικάνικης κοινωνίας. **Εἶναι ἡ ἔμπρακτη ἄρνηση, «ἡ κακή πλευρά ἀπό τήν ὁποία γεννιέται τό κίνημα πού κάνει τήν ἱστορία μέ τόν ἀγώνα του»** (Ἡ ἀθλιότητα τῆς Φιλοσοφίας). Καί δέν ὑπάρχει Ἀφρική γι' αὐτήν.

Οἱ ἀμερικάνοι Μαῦροι εἶναι προϊόν τῆς σύγχρονης βιομηχανίας ὅπως ἡ ἠλεκτρονική, ἡ διαφήμιση ἢ τό κύκλοτρον. **Φέρνουν τίς ἀντιφάσεις τῆς.**

Εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού ὁ θεαματικός παράδεισος ὀφείλει καί νά ἐνσωματώσει καί ν' ἀπορρίψει. Γι' αὐτό ὁ ἀνταγωνισμός ἀνάμεσα στο θέαμα καί στή δραστηριότητα τῶν ἀνθρώπων γίνεται ὀλοφάνερος σ' αὐτούς.

Τό θέαμα εἶναι καθολικό (universal) ὅπως καί τό ἐμπόρευμα. Ἐπειδή ὅπως ὁ κόσμος τοῦ ἐμπορεύματος θεμελιώνεται σε μιά ταξική ἀντίθεση, τό ἐμπόρευμα εἶναι ἱεραρχικό.

Τό ἐμπόρευμα – ἄρα καί τό θέαμα πού μορφώνει τόν κόσμο τοῦ ἐμπορεύματος – εἶναι ὑποχρεωμένο νά εἶναι ταυτόχρονα καθολικό καί ἱεραρχικό. Τό ἀποτέλεσμα εἶναι μιά καθολική ιεράρχηση. Ἐπειδή ὅμως αὕτη ἡ ιεράρχηση πρέπει νά παραμένει ἀνομολόγητη, μεταφράζεται σε ἀνομολόγητες (ἐξαιτίας τοῦ ἀνορθολογισμοῦ τους) ἀξίες μέσα σ' ἕναν κόσμο τῆς ἐκλογίκευσης χωρίς λογική.

Αὕτη ἀκριβῶς ἡ ιεράρχηση δημιουργεῖ παντοῦ ρατσισμούς: πρόσφατα ἡ Ἀγγλία τοῦ Ἑργατικοῦ κόμματος περιόρισε τή μετανάστευση τῶν ἐγχρώμων, ἐνῶ οἱ προηγμένες βιομηχανικές χώρες τῆς Εὐρώπης ξαναγίνονται ρατσιστικές, εἰσάγοντας τό ὑποπρολεταριάτο τους ἀπό τίς μεσογειακές χώρες (κι ἔτσι ἐκμεταλλεύονται στό ἔδαφός τους ἐκείνους πού ἄλλοτε ἐκμεταλλεύονταν στίς ἀποικίες τους).

Ούτε η Ρωσία έπαψε να ' ναι αντισημητική, έφόσον δέν έπαψε να ' ναι μιá ιεραρχική κοινωνία στήν όποία η έργασία πρέπει να πουλιέται σάν έμπορεύμα.

Μέ τό έμπορεύμα ή ιεραρχία αναπαράγεται πάντοτε μέ καινούργιες μορφές καί έξαπλώνεται – είτε ανάμεσα στόν ήγέτη τοῦ έργατικού κόμματος καί τούς έργαζόμενους, είτε μεταξύ τών ιδιοκτητῶν δύο τεχνητά διακρινόμενων μοντέλων αὐτοκινήτων. Νά ποιό εἶναι τό προπατορικό αμάρτημα τοῦ έμπορευματικού άνορθολογισμοῦ, ή άρρώστια τῆς άστικής λογικῆς από τήν όποία πάσχει καί ή γραφειοκρατία.

Αλλά από τή στιγμή πού άρχίζει ή άρνητική πρακτική, ό σκανδαλώδης παραλογισμός όρισμένων ιεραρχιῶν καί τό γεγονός ότι όλη ή δύναμη τοῦ κόσμου τοῦ έμπορεύματος τείνει τυφλά καί αὐτόματα στήν υπεράσπισή τους, μᾶς όδηγεῖ να δοῦμε τόν παραλογισμό κάθε ιεραρχίας.

Ό όρθολογικός κόσμος πού γεννήθηκε από τή βιομηχανική επανάσταση έφερε τήν όρθολογική άπελευθέρωση τών ατόμων από τά τοπικά έθνικά τους σύνορα καί τά ένωσε σέ παγκόσμια κλίμακα.

Ό παραλογισμός του βρίσκει στ' ότι τά ξαναχώρισε, άκολουθώντας μια κρυμμένη λογική πού εκφράζεται μέ τρελλές ιδέες καί παράλογες άξιές. Τό ξένο περικυκλώνει από παντοῦ τόν άνθρωπο, πού έγινε ξένος πρós τόν κόσμο του. Ό βάρβαρος δέν βρίσκει πιά στήν άκρη τῆς Γῆς αλλά έδῶ, εἶναι ό άνθρωπος πού έγινε βάρβαρος εξαιτίας τῆς υποχρεωτικῆς συμμετοχῆς του στήν ἴδια ιεραρχημένη κατανάλωση.

Ό άνθρωπισμός πού καλύπτει όλην αὐτήν τή βαρβαρότητα εἶναι τό αντίθετο τοῦ ανθρώπου, ή άρνηση τῆς δραστηριότητάς του καί τῆς επιθυμίας του.

Εἶναι ό άνθρωπισμός τοῦ έμπορεύματος, ή εὔνοια πού δείχνει τό έμπορεύμα πρós τόν άνθρωπο από τόν όποιο τρέφεται όπως τό παράσιτο.

Όσοι υποβιβάζουν τούς ανθρώπους σε άντικείμενα πιστεύουν ότι τ' άντικείμενα έχουν όλες τίς ανθρώπινες ιδιότητες.

Γι' αυτούς οι πραγματικές ανθρώπινες έκδηλώσεις μετασχηματίζονται σε ζωώδη άσυνειδησία: «Βάλθηκαν να συμπεριφέρονται σαν μία ομάδα πιθήκων σε ζωολογικό κήπο» είπε ο Γουίλιαμ Πάρκερ, αρχηγός του ανθρωπισμού του Λός Άντζελες.

Όταν οι Άρχές της Καλιφόρνια κήρυξαν «κατάσταση εξέγερσης» οι ασφαλιστικές εταιρίες υπενθύμισαν ότι δεν καλύπτουν αυτού του είδους τους κινδύνους, τους κινδύνους που βρίσκονται πέρα από την επιβίωση.

Στό σύνολό τους οι αμερικάνοι Μαύροι δεν απειλούνται μέσα στην επιβίωσή τους – τουλάχιστον αν κάθονται ήσυχοι. Άλλωστε ο καπιταλισμός έγινε αρκετά συγκεντρωτικός και προστατεύεται αρκετά από τό Κράτος ώστε να δίνει «βοήθεια» στους πιο φτωχούς.

Άλλά και μόνον από τό γεγονός ότι μέσα στην κοινωνικά οργανωμένη αύξηση της επιβίωσης βρίσκονται τελευταίοι, οι Μαύροι βάζουν τα προβλήματα της ζωής και διεκδικούν τή ζωή.

Οι Μαύροι δεν έχουν ν' ασφαλίσουν τίποτα δικό τους. Αυτό που τους μένει είναι νά καταστρέψουν όλες τις μέχρι τώρα γνωστές μορφές ιδιωτικής ασφάλειας και ασφάλισης.

Οι Μαύροι εμφανίζονται ως αυτό που πράγματι είναι: οι αδιάλλαχτοι έχθροι όχι βέβαια της μεγάλης πλειοψηφίας των αμερικανών αλλά του αλλοτριωμένου τρόπου ζωής ολόκληρης της σύγχρονης κοινωνίας.

Η πιο προηγμένη βιομηχανική χώρα μάς δείχνει τό δρόμο που θά διανυθεῖ παντού αν τό σύστημα δεν ανατραπεῖ.

Μερικοί από τους εξτρεμιστές του μαύρου έθνικισμού γιά ν' αποδείξουν ότι τό ελάχιστο που μπορούν νά δεχτούν είναι ένα ξεχωρο Κράτος, προβάλλουν τό επιχείρημα ότι ακόμα κι αν ή αμερικάνικη κοινωνία τους αναγνωρίσει κάποτε μία πλήρη πολιτική και οικονομική ισότητα, ποτέ δεν θα δεχτεί – στό επίπεδο του ατόμου τό γάμο ανάμεσα σε Λευκούς και Μαύρους. Άρα αυτή ή αμερικάνικη κρινωνία πρέπει νά εξαφανιστεῖ από τήν Άμερική κι από παντού.

*‘Ολος αυτός ο κόσμος είναι όπως αυτή η κοιλάδα που λέγεται jarama.¹
Τραγούδι του τάγματος Λινκολν.²*

Τό τέλος κάθε φυλετικής προκατάληψης, όπως και τό τέλος τόσων άλλων προκαταλήψεων πού ἐπιβάλλουν ἀπαγορεύσεις στή σεξουαλική ἐλευθερία, θά βρίσκεται προφανῶς πέρα ἀπό τόν ἴδιο τό «γάμο», πέρα ἀπό τήν ἀστική οἰκογένεια, πού εἶναι πανίσχυρη μεταξύ τῶν ἀμερικάνων Μαύρων καί βασιλεύει τόσο στή Ρωσία ὅσο καί στίς Η.Π.Α. ὡς πρότυπο ἱεραρχικῆς

1 Το “Jarama Valley”, ἐπίσης γνωστό ως “El Valle del Jarama”, εἶναι ἓνα τραγούδι ἀπό τή Δεύτερη Ἰσπανική Δημοκρατία. Αναφερόμενο στή μάχη τῆς Jarama στον ἰσπανικό ἐμφύλιο πόλεμο, τό τραγούδι χρησιμοποιεῖ τή μελωδία του Red River Valley. Ἡ μάχη διεξήχθη ἀπό τίς 6 ἕως τίς 27 Φεβρουαρίου 1937, στήν κοιλάδα του ποταμοῦ Jarama, λίγα χιλιόμετρα ἀνατολικά τῆς Μαδρίτης. Τα ἐμπειρα στρατεύματα τῆς Στρατιάς τῆς Ἀφρικής του Franco ἐπιτέθηκαν σε θέσεις που κατεῖχαν οἱ εθελοντές των Διεθνῶν Ταξιαρχιών. Ἐληξε σε ἀδιέξοδο, με τίς δύο πλευρές να οχυρώνονται. Στό τέλος των τριῶν εβδομάδων, ἰδίως μετά ἀπό μια ἀντεπίθεση στήν τοποθεσία που ἐγίνε γνωστή ως «Λόφος Αυτοκτονίας», ο ἀριθμός των νεκρῶν ἦταν μεγάλος. Το βρετανικό τάγμα ἔχασε 225 ἀπό τους 600 ἄνδρες του καί τό τάγμα του Λίνκολν ἔχασε 125 ἀπό τους 500.

2 Ἀμερικανοί εθελοντές που πήγαν στήν Ἰσπανία γιά να πολεμήσουν ἐναντίον του Franco κατά τή διάρκεια του ἰσπανικοῦ ἐμφυλίου πολέμου (1936-1939).

σχέσης καί σταθερότητας μιᾶς κληρονομημένης ἐξουσίας (χρῆμα ἢ κοινωνικοκρατικό ἀξίωμα).

Συχνά τώρα τελευταία λέγεται ὅτι ἡ ἀμερικάνικη νεολαία –πού ἔπειτα ἀπό τριάντα χρόνια σιωπῆς ξεπροβάλλει ὡς δύναμη ἀμφισβήτησης– βρῆκε στήν ἐξέγερση τῶν Μαύρων τόν ἰσπανικό της ἐμφύλιο.

Ἀλλά αὐτή τή φορά οἱ ἀμερικάνικες “ταξιαρχίες Λίνκολν” πρέπει νά κατανοήσουν ὅλο τό νόημα τοῦ ἀγώνα στὸν ὁποῖο ρίχνονται καί νά ὑποστηρίξουν ἀπόλυτα τὸν καθολικό χαρακτήρα του.

Τα «έκτροπα» τοῦ Λός Ἀντζελες δέν εἶναι πολιτικό λάθος τῶν Μαύρων ὅπως καί ἡ ἔνοπλη ἀντίσταση τοῦ P.O.U.M³. το Μάιο τοῦ 1937 στή Βαρκελώνη δέν ἦταν προδοσία τοῦ ἀντιφασιστικοῦ πολέμου.

Μιά ἐξέγερση ἐνάντια στο θέαμα τοποθετεῖται στό ἐπίπεδο τῆς ὁλότητας ἐπειδὴ – ἀκόμα κι ἂν ἐκδηλώνεται μόνο στήν περιοχὴ τοῦ Γουάτς – εἶναι μιὰ διαμαρτυρία τοῦ ἀνθρώπου ἐνάντια στήν ἀπάνθρωπη ζωὴ, ἐπειδὴ ἀρχίζει στό ἐπίπεδο τοῦ πραγματικοῦ ἀτόμου καί μόνον καί ἐπειδὴ ἡ κοινότητα (ἀπὸ τὴν ὁποία τό ἐξεγερμένο ἄτομο εἶναι διαχωρισμένο) εἶναι ἡ ἀληθινὴ κοινωνικὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀνθρώπινη φύση, τό θετικὸ ξεπέρασμα τοῦ θεάματος.⁴

3 ΡΟΥΜ (Partido Obrero de Unificación Marxista): Ἰσπανικὴ επαναστατικὴ μαρξιστικὴ οργάνωση, που συμμαχῆσε με τοὺς αναρχικοὺς γιὰ νὰ ἀντιταχθεῖ στις ραδιουργίες των σταλινικῶν μέσα στο στρατόπεδο κατὰ του Franco. Καταστράφηκε σε μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τοὺς σταλινικοὺς τὸν Μάιο τοῦ 1937 με σωρεία καταστολῶν, συλλήψεων καὶ δολοφονιῶν.

4 Ἡ καταληκτικὴ πρόταση («Μια ἐξέγερση ἐνάντια στο θέαμα...») εἶναι μιὰ μεταστροφή ἀπὸ τὸν Marx: «Μια κοινωνικὴ ἐπανάσταση περιλαμβάνει τὴ σκοπιὰ τοῦ συνόλου -ἀκόμη κι ἀν λαμβάνει χώρα σε μιὰ μόνο ἐργοστασιακὴ συνοικία- ἐπειδὴ εἶναι μιὰ ἀνθρώπινη διαμαρτυρία ἐνάντια σε μιὰ ἀπάνθρωπη ζωὴ, ἐπειδὴ ἐκκινεῖ ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τοῦ μεμονωμένου πραγματικοῦ ἀτόμου, ἐπειδὴ ἡ κοινότητα ἐνάντια στήν ὁποία ἀντιδρᾷ ὁ διαχωρισμὸς τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τὸν εαυτὸ του εἶναι ἡ ἀληθινὴ κοινότητα τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀληθινὴ ἀνθρώπινη φύση» ((Critical Notes on “The King of Prussia and Social Reform,” 1844).

LE NOIR

EST DANS LA RUE

επιμέλεια: μεταφραστική ομάδα wormhole